Ч. 81 Пятниця 12 (24) цьвітня 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

(Дальша дебата над реформою виборчою.)

Ческі консервативні властителі більшої посїлости.

По бесїдї Пернерсторфера промавляв в імени і з припорученя сеї ґрупи пос. ґр. Пальфі і виголосив слїдуючу заяву:

„В сїй хвили історичного значіня уважаємо за свій обовязок вказати на то, що ми й нинї зовсїм згідно з заявами наших репрезентантів в давнїйших сесиях Ради державної уважаємо висилане послів до Ради державної за право соймів поодиноких королевств і країв і що в поверненю назад сего права видимо усуненє довголїтної несправедливости. Також і з чисто консервативного становища не можемо таїти деяких сумнїв що-до сего проєкту. Не наданєм права виборчого особі відокремлій від своїх товаришів по званю, але узагальненєм права виборчого посеред орґанїчно учленованих ґруп суспільности треба би старати ся вдоволити тим верствам населеня, котрі домагають ся нинї прилученя їх до круга управлених до вибору.

„Але коли мимо того так важного сумнїву не будемо нашим голосованєм ставати на перешкодї сему проєктови, то задля того, що, хоч ми пробовали завести після нашого погляду відповідні средства до сповненя остаючого жаданя і до поправи відносин в нашій репрезентациї державній, ми не хотїли шкодити дїлу, котре має на цїли часткове розширенє права виборчого, котре має на оці сповненє справедливих бажань всїм клясам населеня, котрі ставлять собі за задачу помагати спільним інтересам, дає нагоду співубігати ся на сїй основі спільної працї для загального добра. Коли-ж ми із сего нашого консервативного державно-правного становища приносимо так важну жертву, то все-таки заявляємо, що будемо на всї пізнїйші часи стояти вірно і непохитно на основі нашої державно-правної проґрами ческого королевства і з цїлою силою та щирим переконанєм старати ся о єї сповненє, особливо же о розширенє автономії соймів“.

Бесїдник розбирав відтак сю справу подрібно, що єго партия буде старати ся о скілько можна сполучити сей погляд з потребами і вимогами часу. Відтак полемізував бесїдник з Пернерсторфером, котрий сказав, що в парляментї робить ся все то, чого хоче февдальна шляхта, — і назвав таке говоренє простацтвом, а відтак додав: Мушу отверто сказати: „Подивляю відвагу, якої потреба до того, щоби цїлій ґрупі Палати послів зробити закид найменшого розуму. (Пернерсторфер: Полїтичного розуму!) Що-же до впливу, то в сїм заявленю єсть доказ, що ми не маємо найбільшого впливу, бо коли-б так, то отсей проєкт виглядав би нинї інакше.

Пос. Брзорад висказав жаль, що ґр. Пальфі говорив лиш о Чехії, а не і о Мораві та Шлеску. Єсть то хибне твердженє, коли хтось каже, що се право виборче доведе до продайности виборчої. Хиба-ж нинїшне заступництво інтересів не опирає ся на купнї, хиба-ж не можна собі купити права виборчого у всїх куриях? Історична основа нашого устрою державного вимагає федеративного уладженя та й не скорше настане в Австриї спокій і свобода. Длятого ми боремо ся о загальне право голосованя, котре служить рівному праву всїх горожан і народів.

Польский голос.

Пос. др. Мадейский обговорював справу з автономічного становища Кола польского. Ми — казав бесїдник — були з давен давна зі взгляду на право вибору того переконаня, що автономічна гадка єсть найвідповіднїйша. Було би найвідповіднїйше, коли-б краям признано право, уладити собі після вподоби свое право виборче. Але серед даних обставин не дасть ся то осягнути. Після нашого погляду єсть рівне право виборче в Австриї недостаточне. Не можна тим себе обманювати, що законною рівностию затруть ся від разу фактичні ріжницї, які дїлять людий. Досьвіди тих країв, в котрих заведено вже загальне право виборче, суть для нас дуже поучаючими.

В послїдних часах настала мода понижати о скілько можна вартість австрийского парляментаризму, а в засадї заступництва інтересів видить ся головне жерело всего лиха в австрийскім парляментаризмі. Але австрийский парляментаризм може видержати порівнанє і з парляментами тих країв, в котрих заведено загальне право голосованя, хоч би взяло ся за міру то, що він робить. (Пернерсторфер: Особливо коаліция!) Мадейский: Рівновагу буджетову заведено і удержано. (Кронаветтер: Чим коштом?) Бесїдник вказав відтак на всїлякі роботи парляментарні, котрі показують висшість австрийского парляменту над иншими і сказав,

54)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Глава трийцять і пята.

— Естеро, Естеро, кажи менї принести води напити ся!

— Може би ти лїпше напив ся вина, тату?

— Кажи принести і води і вина!

То дїяло ся на криши палати родини Гурів в Єрусалимі. З пристїнка від сторони подвіря закликала Естера якогось слугу і казала єму принести. Другий слуга прийшов як раз на кришу і поклонив ся низько.

— Якийсь пакуночок для пана — сказав він і подав їй завинений в полотно, запечатаний лист.

Для лїпшого зрозуміня треба ось що розповісти: Було то 21 марта, майже в три роки по оповіщеню Христа у Вефтабарі. В тім часї відкупив Маллух від Пілата Понтийского родинний дім Бен Гура, бо так єму той припоручив не могучи дивити ся на то, що єго батьківщина зачинає нищити ся. Опісля не лиш відновлено єго зовсїм, але ще й пишнїйше уряджено, як перед тим, так, що затерла ся і всяка згадка на сумну минувшість. Всюди було видко слїди, що властитель єго набрав ся в дворі коло Мізенум і в Римі вишуканого смаку. Однакож не треба з того вносити, що Бен Гур став публично властителем своєї власности. Та й не називав ся ще своїм правдивим іменем. Перебуваючи через цїлий час в Галилеї, де приготовляв ся, чекав нетерпеливо на Назаретянина, котрий з кождим днем видав ся єму загадочнїйшим і своїми чудесами, які дїялись нераз в єго очах, не давав єму певности що-до єго послания і характеру. Иногдї ходив до Єрусалима і перебував тут в своїм вітцївскім домі, але лиш яко чужинець і гість. Валтазар і Ірас мешкали також в палатї, а він заходив сюди головно задля Іраси, котра єго дуже потягала ід собі; але і єї батько притягав єго також до себе своїми переконуючими бесїдами о божестві ходячого по краю чудотворця.

Під ту пору, о котрій розказуємо, приїхали були Сімонїдес і Естера на кілька днїв перед тим з Антиохії. Для торговельника була то дуже томляча подорож, бо єго треба було везти на ношах завішених межи двома верблюдами, а ті звірята не все бігли однаковим кроком разом. Але тепер, коли вже станули на місци, не міг добрий чоловічиско надивити ся на свою вітчину. Особливо любив придивляти ся з криші і там перебував більшу часть дня. В тїни лїтної хатки міг подостатком віддихати сьвіжим воздухом, що доходив до него із знаних єму добре гір найблизшої околицї, міг радувати ся любовю своєї доньки і згадувати єї матїр, що спочила в холоднїй земли далекого краю. Післанець Санбаллата, котрий став начальником торговельного дому в Антіохії, приносив єму що дня вісти о станї інтересів, що дня висилав він розпорядженя з такою точностию, що они не допускали нїякого иншого погляду і обнимали всякі можливі случаї, з одинокою виимкою тих, які Всемогучий виймив з під людского обчисленя.

Коли Естера вернула до лїтної хатки, впало на ню сьвітло сонця так, що мусїла ся конче побачити, яка з неї красна стала женщина. Она оглянула пакуночок, пристанула на хвильку, і почала єму лїпше придивляти ся. Кров вдарила їй до лиця — пізнала печатку Бен Гура. Побігла чим скорше дальше. І Сімонїдес придивляв ся хвилинку пакуночкови, коли єму єго віддала та подивив ся і на печатку. Відтак розломив єї і подав Естері звинений в трубку в пакуночку папір.

— Читай! — сказав він.

Очи єго спочили на нїй а неспокій проявляв ся на єго лици.

— Знаєш, від кого сей лист, Естеро?

— Знаю, від нашого — велителя!

Мимо єї несьміливої вдачі дивила ся она зі спокійною скромностию просто єму в очи.

— Ти любиш єго, Естеро? — спитав він поважно.

— Люблю! — відповіла она.

— А чи ти розважила, що робиш?

— Та я хотїла, тату, не забувати на него лиш яко на нашого велителя, до котрого я з обовязку належу, але менї не стало на стілько сили.

що він не думає встоювати ся за заступництвом інтересів, бо і так при нагоді поправленя права виборчого не можна було направити несправедливість, яка стала ся при розділі послів на поодинокі краї і длятого вже тепер зголошує внесене Поляків до специяльної дебати.

Християньскі суспільники.

Пос. Шайхер, доказував, що Палата послів потребує відсьвіженя крови. Розправи то лиш комедия, комісиї — то сходини партийні. Коли відсьвіжене крови не можливе, то такий прилад до піддурюваня (Frozzelapparat) треба конче розвязати. Бесідник промавляв за розвязанем Палати послів, щоби нова Палата ухвалювала реформу виборчу. Заєдно кажуть, що ґр. Бадені подібний до кн. Бісмарка. Длячого би та подібність мала бути лиш поверховна? Кн. Бісмарк кілька разів розвязував свій парлямент, ґр. Бадені нехай робить так, як він.

Сполучена лївиця.

В імени сеї партиї промавляв пос. Рус. Отсей проект — казав він — не похвалює ніяка партия анї в Палатї анї поза нею. Ба, навіть і правительство ще не похвалило сего проекту. Оно як і всї партиї, хоч' не хоч' боронить его. Сей закон о реформі виборчій буде ухвалений, мимо того, що ніяка партия зі взглядів партийних не есть за ним, бо инший спосіб, яким би можна зреформувати право виборче, не знайшов би в сїй Палатї кваліфікованої більшости. (Кронаветтер: То сумно!) — Рус: Я і не сказав, що то так весело (Веселість), лиш хотїв сконстатувати сам факт. Закон сей тим відзначає ся дуже, що розширює право виборче так як его в загальній куриї виборчій годї більше розширити, хиба шо принято би ще право виборче женщин. Дальше доказував бесідник, що сей проект есть лиш етапою до загального рівного і безпосередного права виборчого і заявив наконець, що лївиця нїмецка буде за сим законом лиш длятого голосувати, що він розширяє право виборче.

Перегляд політичний.

Вчера вела ся дальше ґенеральна дебата над проектом реформи виборчої. Промавляли посли Менґер, Гаґенгофер, Фалькенгайн, Праде, Ґреґорец і ґр. Дїдушицкий. Всї заявили ся за проектом, лиш один пос. Вашатий сказав, що буде у всїх читанях голосувати против проекту.

Зачувати, що антисеміти постановили на случай, коли-б Люеґер не був затверджений бурмістром, вибрати его знову.

З Петербурга доносять, що після вістий наспівших з Йокагами, правительство япаньске стремить до порозуміня з Росиєю в справі корейскій і хоче заключити з Росиєю зачіпно-відпорний союз. Після того мали би Японцї забрати полуднево-всхідну часть Кореї з портом Фузаном, а Росия дістала би остров Цусима і незамерзаючі порти в полудневій Кореї та протекторат над прочою Кореєю.

На нинїшнім засїданю францускої палати послів має подати ся кабінет Буржоа до димісиї. Кажуть, що президент Фор приняв вже димісию і зложить новий кабінет, до котрого мають бути покликані Пейтраль, Мелїн і Буржоа.

Новинки.

Львів дня 23 цьвітня 1896.

✝

Др. Юлїян Пелеш

Епископ Перемиский, Самбірский і Сяніцкий, Пристоятель Трону Єго Сьвятости Папи і Ґраф Римский упокоїв ся вчера в Перемишли.

Др. Юлїян Пелеш родив ся дня 3 сїчня 1843 р. в Смерекївци, ясельского повіта, перемискої епархії, з батька Григория, учителя народної школи і матери Іванни, дочки о. Теодора Щавиньского, пароха в Регетові. Народні школи скінчив Юлїян в Яслї 1854 р., до ґімназиї ходив від I-ої до VI-ої кляси в Пряшеві на Угорщинї, а до VII-ої і VIII-ої в Перемишли, де зложив іспит зрілости з відзначаючим успіхом в 1863 р. Богословіє скінчив 1867 року у Відни, а дня 13 жовтня 1867 р. рукоположив его пок. перемиский епископ Тома Поляньский, почім виїхав молодий сьвященик до Відня яко докторанд богословія і префект тамошної духовної семинариї. Докторат зложив в 1870 роцї і зараз по тім перенесено его до Львова на префекта студий в духовній семинариї. На тім становищи оставав до 1872 р. і перейшов звідси до Перемишля яко заступник професора богословія пастирского, а майже рівночасно іменовано его референтом перемиcкої консисториї і членом комісиї для укладу руских шкільних книжок. В жовтни 1874 р. іменував его Цїсар парохом при церкві сьв. Варвари у Відни і ректором віденьскої рускої семинариї. На тій посадї оставав др. Пелеш до 1883 р. Цїсарскою постановою 1883 р. іменований архидияконом і деканом рускої митрополитальної капітули у Львові а 1885 р. став першим гр. кат. епископом в Станїславові. По смерти еп. Ів. Ступницкого іменований був епископом в Перемишли.

Др. Пелеш звістний також яко писатель. Довгий час був головним сотрудником „Руского Сіона“, написав „Учебник кат. богочестия для V і VI-ої кл. ґімн.“, „Пастирске Богословіє“ і цїнне дїло Geschichte der Union ruth. Kirche mit Rom в двох грубих томах. Брав також участь у видавництві нїмецкого Kirchenlexikon-у.

Др. Пелеш визначував ся образованем і брав свого часу живу учаать в народнім житю Русинів, а й до послїдної хвилї причиняв ся щедрими жертвами до підвигненя і розвою руских товариств в краю, а особливо в Перемишли. — Вічна єму память!

— **Іменованя.** Радником скарбовим іменований податковий інспектор Носкевич, а інспектори податкові Мих. Маритчак і Щастний Томек старшими інспекторами при краєвій Дирекциї скарбу.

— **Посаг.** Ц. к. Намістництво надало посаг з фундациї др. Ів. Фріда ім. Єї Вис. Архикняжни Ґізелї в квотї 160 зр. Аннї Тимчишин бідній сиротї по сільскім господари в Зимноводї, львівского повіта.

— **Віцепрезидент краєвої Ради шкільної** др. Мих. Бобжиньский повернув з подорожи до Італії і обіймив вчера урядоване.

— З тебе люба дитина, Естеро, зовсїм така, як була твоя мати — сказав він призадумавшись. — Господь нехай простить менї, але твоя любов не була би марна, як би я був задержав то, що було в моїх руках, а що міг був зробити. Гроші роблять великий вплив.

— В такім случаю була би я в гіршім положеню як тепер — негідна того, щоби він на мене зважав і не могла би гордитись тобою. Чи менї читати?

— Ще хвильку! — відповів він. — Для твого добра, дитинко, скажу тобі щось дуже злого! Єго любов має вже хтось инший!

— Я то знаю! — відповіла она спокійно.

— Єгиптиянка зловила его в свою сїтку. Она така хитра як єї нарід, а до помочи станула їй краса — дуже хитра, дуже красна, але не має серця, як єї нарід. Донька, що погорджає своїм батьком, не буде шанувати свого мужа.

— Хиба-ж она так робить, тату?

— Валтазар мудрий чоловік, котрий — як на поганина — має велику ласку у Бога, его віра есть его окрасою, але она висьміває єї. Я чув, як она о нїм казала: „Коли молодий дуріє, то можна его оправдати, але старий повинен мати розум; коли-ж его не має, то нехай вмирає“. Люта бесїда, котрої не повстидав би ся і Римлянин! Я подумав собі тото і о менї, бо знаю, що і у мене проявить ся подібна слаба сторона, як у єї батька, нехай би навіть і незадовго проявила ся. Але ти, Естеро, чей нїколи не скажеш о менї: „Лїпше, щоби вмирав!“ Нї, твоя мати була донькою Юди.

Она розплакала ся і поцїлувала его та сказала:

— Я дитина моеї м[illegible]ри.

— Та й моя донька [illegible] моя донечка, котра для мене всїм тим, чим була сьвятиня для премудрого Саламона.

По хвили мовчаня поклав він свою руку їй на плече і сказав: Коли він возьме собі Єгиптиянку за жінку, то з жалем і тугою буде згадувати тебе, бо переконає ся, що она хоче, щоби він служив лиш єї забаганкам. У неї нїчо більше не на думцї лиш Рим. Для неї він Арріюс, син дуумвіра, а не син Гура, князя ерусалимского.

— Ратуй же его, тату, ще не за пізно! — благала Естера.

— Він якось з сумнївом усьміхнув ся і відповів:

— Потапаючий дасть ся виратувати, але залюблений нїколи.

— Та же ти маєш вплив на него. Він сам на сьвітї, покажи єму небезпечність, яка єму грозить, скажи єму, яка она женщина!

— Може би я і відмовив его від неї, але то би не навернуло его до тебе Естеро? — Нї! — Він замкнув очи. — Я такий самий підданий як мої предки з дїда, прадїда; годї-ж менї єму сказати: Дивись, велителю, ось моя донька, красша як Єгиптиянка і щирійше тебе любить. На то жив я за довго і за богато видїв. Такі слова не вийдуть менї нїколи з моїх уст. Я встидав би ся каміня на онтих старих горах. Нї, Естеро, я волїв би, щоби ми обоє пішли за твоєю матірю.

Лице Естери стало цїле червоне.

— Та-ж я не хотїла тебе просити, щоби ти єму то сказав. То лиш він був у мене на думцї — его щастє. Коли я зважила ся его полюбити, то і хочу бути гідною его поважаня. Лиш таким способом можу направити мою нерозвагу. Дай же менї тепер прочитати его лист.

— Ну, читай!

Она була рада з того, що могла звернути на инший предмет і стала читати:

Дня 8. нїсана.

„На дорозї з Галилеї до Єрусалима.

„Назаретянин тепер також в дорозї. Я іду за ним без его відомости з цїлою леґiєю. Друга жде моїх приказів. Великоднї сьвята оправдають згромаджене так великого множества людий. Коли Назаретянин вибирав ся в дорогу, сказав: „Ото ідемо до Єрусалима, щоби все сповнило ся, що о менї предсказали пророки“.

„Нашому ожиданю настає конець. Спішу ся. Мир тобі, Сімонїдесе!

Бен Гур“.

Естера подала лист батькови, а сама таки мало не розплакала ся. В листї не було анї словечка для неї, не знайшло ся хоч би поздоровлене. А то так легко було написати: „Мир тобі і твоїй донцї!“ Перший раз в житю почула она, що єї вколола заздрість.

— Осьмого нїзана — сказав Сімонїдес — осьмого, а котрого маємо нинї?

— Девятого — відповіла она.

— Отже можуть бути тепер у Вифтанії.

— І здає ся, що его нинї вечером тут побачимо — додала она, забуваючи своє хвилеве невдоволенє.

— Може бути, може бути! Завтра сьвято прісних хлїбів, може він хоче его обходити, може і Назаретянин. Мабуть обох побачимо.

В сїй хвили увійшов слуга з вином і водою. Естера послугувала батькови, а тимчасом увійшла Ірас. Ще нїколи в очах Естери не виглядала она так красною як тепер. Мала на собі як богиня Фльора сукню, що вкривала єї мов хмара, єї чоло, єї шия та рамена сьвітили ся від масивних окрас, так улюблених у жінок єї народу, лице єї яснїло, хід єї був певний, елястичний, але она не пишала ся. Естера побачивши єї станула собі коло батька і притулила ся до него.

— Мир тобі, Сімонїдесе, і тобі, красна Естерко! — сказала Ірас кланяючись легенько Естері. — Ти старенький, мій друже — не во гнїв тобі казавши — нагадуєш менї перских сьвященослужителїв, котрі при склонї дня виходять на криші, щоби помолити ся до заходячого сонця. Коли ти може не знаєш того способу

— **В краєвій низшій школї рільничій** в Ягольници розпочинає ся новий рік шкільний з днем 1 липня 1896 р. Хто хоче вступити за ученика тої школи має найдальше до 15 мая с. р. внести подане та долучити: метрику хрещеня на доказ, що кандидат скінчив 16 рік житя, сьвідоцтво шкільне з укінченя школи народної з добрим успіхом і сьвідоцтво науки доповняючої, сьвідоцтво моральности і дотеперішного занятя, лікарске сьвідоцтво здоровля, — а крім того має піддати ся в означенім дни іспитови вступному. Сини селян, маючих власне господарство, приняті будуть перед иншими кандидатами і одержують без огляду на їх положене маєткове безплатне утримане (мешкане, пране, харч) і одяг в заведеню на кошт фонду краєвого. Однак кождий вступаючи до заведеня має мати відповідне біле і добрі чоботи юхтові.

— **Вистава у Відни.** На р. 1898 в 50-ті роковини пановання цїсаря, готовить ся вистава, що має задачу з'образити поступ, який Австрия зробила на всїх полях промислового житя за минувших 50 лїт. Віденьске товариство промислове, що дало товчок до улагдженя тої вистави, виготовило поки-що такий загальний начерк, котрий очивидно в міру дальшого обговорюваня в не одним ще може змінити ся. Вистава має обняти вісїм частий, а кожда з них буде становити наче окрему самостійну виставу. Перші три части мають обіймати штучний промисл, ремесло і великий промисл, але не, як доси бувало в звичаю, після окремих галузий промислу, тілько щоби наглядно показати постепенний розвій промислу. І так пр. ремесло має показати, як оно дбало і дбає про одїж, поживу і мешкане чоловіка, як зміняв ся спосіб роботи по робітнях, як давнїйше роблено, а як можна і треба робити тепер. Великий промисл буде з'ображений не після сирих материялів, а після технїчних підстав і технїчного знадїбя в 50-лїтнїм розвитку на поли господарскім і суспільно-полїтичнім. Четверта часть обійме працю жіночу, і то не тілько працю домашну та в робітнях і фабриках, але також і теперішні дороги жіночого образованя, занятя, котрим жінки тепер можуть віддавати ся, та успіхи працї жіночої по урядах, в учительстві і т. д. Пята часть має показати промислові і технїчні успіхи управи державної разом з технїчним шкільництвом. В шестій части буде з'ображений 50-лїтний розвиток Відня так що-до простору міста як і що-до комунїкациї, шкільництва і т. д. Дальшій части припаде розвиток осьвітленя від давних марних початків аж до теперішних винайдень і улїпшень. Вкінци осьма часть обійме етноґрафію австрийских народів з їх звичаями, обичаями, одягом і культурним розвитком.

— **Щедрий запис.** Перед кількома днями помер в Кракові др. Мих. Зеленевский і записав громадї міста Кракова 100.000 зр. на водопроводи для наукових заведень та для заведень добродійних і шпиталів удержуваних громадою; 10.000 зр. для академії наук в Кракові, з призначенем щоби відсотки того капіталу обертати на нагороди за працї присьвячені розслїдам і описови краєвих жерел мінеральних, вкінци 1000 зр. оо. Капуцинам та по 500 зр. для товариства добродїйности, охоронки для малих дїтий та заведеня сьв. Йосифа.

— **Крадїж коралїв.** Невислїджені доси злодії закрали ся в Бродах до цлового уряду і забрали звідтам скринку, в котрій були коралї вартости 10.000 зр.

— **Перше відзначенє пожарного стражника в Галичинї.** В Городку відбуло ся минувшої недїлї торжество врученя хреста заслуги Ігнатиєви Score Зволиньскому, інструкторови пожарної сторожі, котрий з нараженем житя виратував з огню двоє людий. По відправленій службі Божій удали ся участники до гарно прикрашеного будинку огневої сторожі, де в присутности сьвітских і духовних властий та численно зібраної публики відчитав староста п. Тхуржницкий цїсарский декрет і вручив Зволиньскому хрест заслуги.

— **Барон Гірш,** звістний мілїонер, помер нагле на удар серця передвчера рано в своїй посїлости коло Коморна на Угорщинї. Тїло его перевезуть до Парижа. Вар. Гірш видавав великі суми на добродїйні цїли, особливо в користь жидів.

— **Який буде 1896 рік?** Знаний метереольоґ Матіє предсказує, що теперішний рік буде мірно мокрий, і більше теплий як холодний. Весна буде з початку бурлива і холодна; лїто горяче; осїнь погідна і суха; зима умірковано морозна і снїжна. В такі роки — як виказує досьвід — урожай збіжа і трави буває по більшій части середний, в західних же сторонах буває більше як середний, а навіть добрий.

— **Шпиталь, в котрім хорих удушують.** До шпиталю в Шарльотенбурзї під Берлином принесли хорого робітника Бурдзиньского, котрий в ночи був все неспокійний і кричав. Слуги его успокоювали, але даремно. Одного дня найшли его вже трупом. Лїкарі орекли, що він помер в наслїдок удушеня. Отже оба слуги, що вартували коло Бурдзиньского, зачали себе обопільно оскаржувати, що то він силою хотів покійного заспокоїти і при тім удушив. Арештовано обидвох і виточено їм процес.

— **Письмо з громади.** Звістний злодїй Гарасим Яцишин з Рясни руско́ї коло Львова, котрому був заборонений побут у Львові раз на все, пішов до свого війта в селї п. Василя Тузяка і випросив собі у него „письмо" в котрім війт заявляв, що позволяє Яцишинови на 10-дневний побут у Львові. Однако львівска полїция не хотїла признати важности війтового позволеня і разом з „письмом" замкнула Яцишина в арештї, щоби его назад вислати шупасом до Рясни руської.

— **Померли:** О. Адам Ловвский, парох в Гороповій, Кудринецкого деканата, станїславівскої епархії, в 32-ім роцї житя, а 8-ім сьвященьства; — Лев Сей, француский писатель-економіст, бувший кілька наворотами мінїстер фінансів, член академії наук, в Парижи в 70-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 23 цьвітня. Президент мінїстрів ґр. Баденї, намістник ґр. Кільмансеґґ і шеф секциї Кербер гостили вчера в касинї урядничім. Ґр. Баденї зголосив своє приступленє до касина, а за его приміром зробили то само ґр. Кільмансеґґ і Кербер.

Будапешт 23 цьвітня. Палата послів ухвалила закон в справі коштів на поставленє памятників тисячлїтного істнованя угорскої держави. Шкода, яку зробив Пульский закупном образів; виносить 54.000 зр., справу віддано судови карному. Адольф Пульский зложив 42.000 зр. на відшкодоване.

Софія 23 цьвітня. Після вісти з Петербурга запросив цар особисто кн. Фердинанда на торжество коронацийне.

віддаваня чести Богови, то заключу мого тата, він походить від маґів.

— Красна Єгиптиянко — відозвав ся на то старушок склонившись головою з поважною чемностию. — Твій батько добрий чоловік і не гнївав би ся, коли-б я єму сказав, що его перске знане то лиш маленька часть его мудрости.

Ірас ледви що слїд скривила устами.

— А щоби говорити по фільософічному, як ти — то при маленькій части мусить завсїгди бути і більша; чи можу спитати, яку ти із тих рідких прикмет, які приписуєш мому батькови, уважаєш за більшу часть.

Сімонїдес звернув ся поважно до неї. — Правдива мудрість — сказав він — стремить завсїгди до Бога. Найвисшою мудростию есть знане Бога, а в крузї тих, котрих я знаю, не має нїхто того знаня в більшій мірі, або не виявляє его лїпше словом і дїлом, як добрий Валтазар.

Він взяв чарку і став пити, знак, що хотїв би розмову урвати.

Єгиптиянка трохи угнївана звернула ся до Естери.

— Чоловік, що має мілїони і цїлі фльоти кораблів на мори, не може нас дурних женщин розуміти. Лишім его самого, а підім онтам в кутик під стїну та побалакаємо собі свобідно.

Пішли до пристїнка і станули як-раз в тім місци, де Бен Гур перед лїтами став ся причиною, що камінь упав і поцілив прокуратора в голову.

— Чи ти нїколи не була в Римі? — спитала Ірас бавлячись своїми розщіпленими нараменниками.

— Нї! — відповіла Естера різко.

— А не забагало ся тобі нїколи туди поїхати?

— Нї, нїколи!

— Ох, якеж пусте твоє житє! — Сказавши то Єгиптиянка так зітхнула, що можна було пізнати по тім, як би то їй жаль було того, коли-б она була на місци Естери. В тїй же хвили і розсьміяла ся так голосно, що було аж чути на долинї на улици. — Ой ти моя люба а дурненька! — сказала она — тоті ледви що поросли в піре пташки в усї сфінкси на пустини коло Мемфіс знають майже тілько, що і ти!

Побачивши, що Естера чогось мовчалива, змінила свій спосіб розмови і відозвала ся щирійше: Та не гнївай ся зараз, я от так собі лиш зажартувала! Позволь нехай тебе за то поцїлую, коли тебе тим образила і нехай тобі скажу, чого би не сказала нїкому в сьвітї.

Розсьміяла ся знову і закрила тим той острий погляд, з яким видивила ся на Естеру, а відтак сказала: Цар іде!

Естера видивила ся на ню з невинним здивованем.

— Той Назаретянин, — говорила Ірас дальше — о котрім наші батьки знають тілько розповідати, для котрого Бен Гур так довго працював, котрому так вірно служив — єї голос став тихійший — Назаретянин буде завтра тут — а Бен Гур ще сеї ночи.

Естера старала ся бути на то рівнодушною, але то їй не удало ся, спустила очи, а єї лице і чоло почервонїло ся зрадливо. Не добачила, як по лици Єгиптиянки перелетів летом блискавки тріумфуючий усьміх.

— Дивись, ось его приречене!

Сказавши то, виймила ізза пояса звинений папір.

— Радуй ся зі мною, подруго, сего вечера буде він тут! Над Тибром тоїть палата, посїлість хоч би й для якого царя, жде мене, а бути там панею, значить —

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10		—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.